

וְעַל דָּא רִזָּא דְמַלְתָּה, אֵית יְמִינָא לְעֵילָא וְאֵית יְמִינָא
 לְתַתָּא. אֵית שְׂמַאלָא לְעֵילָא וְאֵית שְׂמַאלָא
 לְתַתָּא. אֵית יְמִינָא לְעֵילָא בְּקַדְשָׁה עֲלָאָה. וְאֵית
 יְמִינָא לְתַתָּא דְאִיהוּ בְּסִטְרָא אַחְרָא. אֵית שְׂמַאלָא
 לְעֵילָא בְּקַדְשָׁה עֲלָאָה לְאַתְעָרָא רְחִימוּתָא לְאַתְקַשְׁרָא
 סִיחָרָא בְּאַתְר קַדִּישָׁא לְעֵילָא לְאַתְנַהֲרָא. וְאֵית
 שְׂמַאלָא לְתַתָּא דְאַפְרִישׁ רְחִימוּתָא דְלְעֵילָא וְאַפְרִישׁ
 לָהּ מְלֵאנְהָרָא בְּשִׁמְשָׁא וְלְאַתְקַרְבָּא בְּהִדְיָה. וְדָא הוּא
 סִטְרָא דְחַוְיָא בִּישָׁא.

דְּכִד שְׂמַאלָא דָּא דְלְתַתָּא אַתְעָרַת פְּדִין מְשִׁיךְ לָהּ
 לְסִיחָרָא וְאַפְרִישׁ לָהּ מְלְעֵילָא וְאַתְחַשְׁבַּת
 נְהוּרָאָה וְאַתְדַּבְּקַת בְּחַוְיָא בִּישָׁא. וְכַדִּין שְׂאִיבַת
 מוֹתָא לְתַתָּא לְנִלְאָ וְאַתְדַּבְּקַת בְּחַוְיָא וְאַתְרַחַקַת
 מֵאֵילָנָא דְחַוְיָא.

לשון הקודש

במקום קדוש למעלה להאיר, ויש שמאל
 למטה שמפריד אהבה שלמעלה,
 ומפריד אותה מלהאיר בשמש
 ולהתקרב אליו, וזהו צד של הנחש הרע.
שכששמאל הנה שלמטה מתעורר, אז
 מושך את הלבנה ומפריד אותה
 מלמעלה ונחשף אורה ונדבקת בנחש
 הרע, ואז שואבת מות למטה לכל
 ונדבקת בנחש ומתרחקת מעין החיים.

תמיד ולא אחר. ועל כך אהל מועד
 קראו לו. אהל, שהרי שורה בו זמן
 קצוב לכל העולם.

ועל זה סוד הדבר – יש ימין למעלה ויש
 ימין למטה. יש שמאל למעלה ויש
 שמאל למטה. יש ימין למעלה בקדשה
 עליונה, ויש ימין למטה שהוא בצד
 האחר. יש שמאל למעלה שהוא בקדשה
 עליונה לעורר אהבה לקשר את הלבנה

וְעַל דָּא גָרִים מוֹתָא לְכָל עֲלָמָא. וְדָא הוּא דְכִדִּין
 אִסְתָּאבַת מִקְדָּשָׁא עַד זְמַן קָצִיב דְּאִתְקַנַּת
 סִיחָרָא וְתַבַּת לְאַנְהָרָא וְדָא הוּא אֶהֱל מוּעֵד. וְעַל דָּא
 יְהוֹשֻׁעַ לֹא מִית אֱלָא בְּעִטָּא שֶׁל נָחֵשׁ דָּא דְקָרִיב
 וּפְגָם מִשְׁכָּנָא בְּדִקְדָּמִיתָא. וְדָא הוּא רָזָא דְכְּתִיב,
 (שמות לג) וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נּוּן נֶעַר לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֶהֱל.
 דְּאֵף עַל גַּב דְּאִיְהוּ נֶעַר לְתַתָּא לְקַבְּלָא נְהוּרָא, לֹא
 יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֶהֱל. כִּמְה דְּאִתְפְּגָם דָּא הָכִי נָמִי
 אִתְפְּגָם דָּא. אֵף עַל גַּב דְּזַיִינָא קִדִּישָׁא הוּא לִיה.
 כִּיּוֹן דְּאִתְפְּגָם סִיחָרָא הָכִי הוּא וְדָאִי לֹא אִשְׁתְּזִיב
 בְּלַחֲדוּדֵי מַנְיָה מִהֵהוּא גְּזוּנָא מִמָּשׁ.

תָּא חַזִּי, כְּגִזוּנָא דָּא כִּיּוֹן דְּחַב אָדָם נָטַל קְדָשָׁא
 בְּרִידָא הוּא מַנְיָה אַנּוּן זַיִינֵי אִתְזוּן נְהִירִין
 קִדִּישִׁין דְּאֵעִטֵר לִיה קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא. וְכִדִּין דְּחֵלוּ
 וַיִּדְעוּ דְּהָא אִתְפְּשְׁטוּ מַנְיָהוּ דְּדָא הוּא דְכְּתִיב וַיִּדְעוּ

לשון הקודש

לְקַבְּלָא אֹר, לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֶהֱל. כְּמוֹ
 שְׁנִפְגָּם זֶה – כִּךְ גַּם נִפְגָּם זֶה, אֵף עַל גַּב
 שְׂכָלֵי זֵין קְדוּשָׁה הִנֵּה לוֹ. כִּיּוֹן שְׁנִפְגָּמָה
 הִלְבְּנָה, כִּךְ הוּא וְדָאִי לֹא נִצַּל לְבָדוּ
 מִמֶּנּוּ מֵאוֹתוֹ נּוּן מִמָּשׁ.

בַּא רְאָה, כְּמוֹ זֶה, כִּיּוֹן שְׁחָטָא אָדָם, נָטַל
 הַקְדוּשָׁה בְּרִידָא הוּא מִמֶּנּוּ אוֹתָם כְּלֵי זֵין,
 אוֹתִיּוֹת מְאִירוֹת קְדוּשׁוֹת שְׁעִטֵר אוֹתוֹ

וְעַל זֶה גָרִם מוֹת לְכָל הָעוֹלָם. וְזֶהוּ
 שְׂאֵז נִטְמָא הַמְקַדֵּשׁ עַד זְמַן קָצִיב
 שְׁנִתְקַנָּה הִלְבְּנָה וְשָׂבָה לְהָאִיר, וְזֶהוּ
 אֶהֱל מוּעֵד. וְעַל זֶה יְהוֹשֻׁעַ לֹא מִת אֱלָא
 בְּעִטּוֹ שֶׁל הַנָּחֵשׁ הַזֶּה שֶׁקָּרַב וּפְגָם אֶת
 הַמְקַדֵּשׁ כְּמוֹ קִדְם. וְזֶהוּ סוּד הַכְּתוּב (שמות
 א) וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נּוּן נֶעַר לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ
 הָאֶהֱל. שְׂאֵף עַל גַּב שְׁהוּא נֶעַר לְמִפְּהָ

כי ערומים הם. בקדמיתא הווי מתלבשין באנון
 בתרי יקר מזינין דאנון חירו מפלא. פיון דחבו
 אתפשטו מנייהו. וכדין ידע דהא מותא קרי לון.
 וידעו דאתפשטו מחירו דכלא. ונרמו מותא לון
 ולכל עלמא. (דף נג ע"ב)

ויתפרו עליה תאנה הא אוקימנא דאוליפו כל זייני
 חרשין וקוסמין ואחידו בהאי דלתתא כמה
 דאתמר. והיא שעתא אתגרע זקיפו וקומה דאדם
 מאה אפין. וכדין אתעביד פרודא וקאים אדם בדינא
 ואתלטיא ארעא והא אוקימנא:

ויגרש את האדם. אמר רבי אלעזר לא ידענא
 מאן עביד תרוכין למאן. אי קדשא ברין
 הוא עבד תרוכין לאדם אי לא. אבל מלה אתהפיד
 ויגרש את, א"ת דייקא. ומאן גרש את, האדם.

לשון הקודש

כל מיני בשפים וקסמים ונאחזו בזה
 שלמטה, כמו שנתבאר. באותה שעה
 נגרעה הזקיפות וקומת האדם מאה
 אמות. ואז נעשה פרוד, ועמד אדם בדין
 והתקללה הארץ, והרי בארנו.

ויגרש את האדם. אמר רבי אלעזר,
 לא ידעתי מי עשה גרושין למי, אם
 הקדוש ברוך הוא עשה גרושין לאדם
 אם לא. אבל הדבר התהפך, ויגרש

הקדוש ברוך הוא. ואז פחדו, וידעו
 שהרי התפשטו מהם. והו שבתוב וידעו
 כי עירפם הם. בהתחלה היו מתלבשים
 באותם בתרי כבוד מזינים שהם חרות
 מהכל. פיון שחטאו, התפשטו מהם, ואז
 ידעו שהרי הפנות קורא להם, וידעו
 שהפשטו מחרות הכל, ונרמו מות להם
 ולכל העולם.

ויתפרו עליה תאנה. הרי פרשנו שלמדו

וְדַאי גֵרֵשׁ אֶת. וּבְגִין דָּא כְּתִיב וַיִּשְׁלַחְהוּ יי אֱלֹהִים
 מִגֵּן עֵדֶן. אִמְרֵי וַיִּשְׁלַחְהוּ, בְּגִין דְּגֵרֵשׁ אָדָם אֶת
 בְּדִקְאִמָּרֵן. וַיִּשְׁכֹּן, אִיהוּ אֲשֶׁרִי לֹון בְּאַתֵּר דָּא דְאִיהוּ
 גְרִים וְסִתִּים אֹרְחִין וְשְׁבִילִין וְאֲשֶׁרִי דִינִין עַל עֲלָמָא
 וְאִמְשִׁיד לְוֹטִין מִתְּהוּא יוֹמָא וְלַעֲלָא.

וְאֵת לַהֲט הַחֶרֶב הַמִּתְּהַפֶּכֶת, כָּל אֲנֹן דְּשָׂרִיין
 בְּקֹזְפֵי דִינִין עַל עֲלָמָא, דְּמִתְּהַפְּכִין לְגֹזְזִין
 סְגִיֵּאִין בְּגִין לְאַתְּפָרְעָא מִעֲלָמָא. לְזִמְנִין גּוֹבְרִין לְזִמְנִין
 נָשִׁין לְזִמְנִין אֲשָׁא מְלַחְטָא וְלְזִמְנִין רוּחִין דְּלִית מָאן
 דְּקָאִים בְּהוּ. וְכָל דָּא לְשִׁמּוֹר אֶת דְּרֵךְ עֵץ הַחַיִּים
 דְּלֹא יוֹסִיפֹן לְאַבְאֲשָׁא בְּקִדְמִיתָא. לַהֲט הַחֶרֶב, אֲנֹן
 דְּמְלַחְטָאן אֲשָׁא וְקוֹסְטִירִי עַל רְאִשֵׁיהוֹן דְּרִשִׁיעִיא
 וְתִיבִיא. וּמִתְּהַפְּכִין גְּזֹזִין לְכַמְּה זַיִנִין לְפִנּוּם אֲרַחֲיִיהוּ
 דְּבְנֵי נֶשָׂא. וְעַל דָּא לַהֲט כְּמָה דְאֵת אָמֵר (מלאכי ג)

לשון הקודש

שְׁמֵתֵּהפְּכִים לְגֹזְזִים רַבִּים כְּדִי לְהַפְרֵעַ
 מִהָעוֹלָם. לַפְעָמִים אֲנָשִׁים וְלַפְעָמִים
 נָשִׁים. לַפְעָמִים אִשׁ לֹוֹהֶטֶת וְלַפְעָמִים
 רוּחֹת שָׂאִין מִי שְׁנַעֲמַד בָּהֶם. וְכָל זֶה
 לְשִׁמּוֹר אֶת דְּרֵךְ עֵץ הַחַיִּים שְׁלֹא יוֹסִיפוּ
 לְהִרְעַע בְּמִקְדָּם. לַהֲט הַחֶרֶב - אֵלֹו
 שְׁמֵלַחְטִים אִשׁ וְתִלְיָנִים עַל רְאִשֵׁי
 הַרְשָׁעִים וְהַחֹטְאִים. וְהַגְּזֵזִים מִתְּהַפְּכִים
 לְכַמְּה מִינִים לְפִי דְרָכֵי בְנֵי הָאָדָם, וְעַל
 זֶה לַהֲט, כְּמוֹ שְׁנַעֲמַר (מלאכי א) וְלַהֲט אֶתֶם

אֵת, אֵת דּוֹקָא, וּמִי גֵרֵשׁ אֶת? הָאָדָם.
 הָאָדָם וְדַאי גֵרֵשׁ אֶת, וְלִכְּן כְּתוּב
 וַיִּשְׁלַחְהוּ ה' אֱלֹהִים מִגֵּן עֵדֶן לְמָה
 וַיִּשְׁלַחְהוּ? מִשּׁוּם שְׁגֵרֵשׁ אָדָם אֶת, כְּפִי
 שְׁבִאֲרָנוּ. וַיִּשְׁכֹּן - הוּא הַשָּׂרָה אוֹתָם
 בְּמִקּוּם זֶה. שְׁהוּא גְרָם וְסִתָּם דְּרָכִים
 וְשְׁבִילִים וְהַשָּׂרָה דִינִים עַל הָעוֹלָם,
 וְהַמְשִׁיד קְלָלוֹת מֵאוֹתוֹ יוֹם וּמְעַלָּה.

וְאֵת לַהֲט הַחֶרֶב הַמִּתְּהַפֶּכֶת, כָּל אֵלֹו
 שְׁשִׁרוּנִים בְּזוֹרְקֵי הַדִּינִים עַל הָעוֹלָם,

וְלֵהִט אֹתָם הַיּוֹם הַבֶּּא וְגו' וְהָא אֶתְמַר. הַחֶרֶב דָּא
 חֶרֶב לַיִי בְּמָה דְאֵת אָמַר, (ישעיה לד) חֶרֶב לַיִי מְלֵאָה
 דָּם וְגו'.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְהֵט חֶרֶב (אפילו) כָּל אַנּוּן קַסְטְרִין
 דְּלִתְתָּא דְּמִתְחַפְּכִין מְדִיוֹקְנָא לְדִיוֹקְנָא בְּלַחֲוֹן
 מִמֶּנּוּ עַל עֲלָמָא לְאַבְאָשָׁא וְלֹאֲסַטָּא לֹון לְחַיִּיבֵי
 עֲלָמָא דְעֵבְרִין עַל פְּקוּדֵי דְמֵאֲרִיחֹן.

תָּא חַיִּי, בִּיּוֹן דְּחָב אָדָם אֲמַשִּׁיךְ עֲלֵיהּ כְּמָה זַיִּינִין
 בִּישִׁין וְכְמָה גְרַדִּינִי נְמוּסִין וְדַחִיל מְכַלְהוּ וְלֹא
 יְכִיל לְקַיִּמָא עֲלֵייהוּ. שְׁלֹמָה יָדַע חֲכַמְתָּא עֲלָאָה וְשׁוּי
 לִיהּ קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲטָרָא דְמַלְכוּתָא וְהוּוּ דַחֲלוּ
 מִנִּיהּ כָּל עֲלָמָא. בִּיּוֹן דְּחָב אֲמַשִּׁיךְ עֲלֵיהּ כְּמָה זַיִּינִין
 בִּישִׁין וְכְמָה גְרַדִּינִי נְמוּסִין וְדַחִיל מְכַלְהוּ וְכַדִּין יְכִילוּ
 לְאַבְאָשָׁא לִיהּ וּמָה דְחָהּ בִּידֵיהּ נְטָלוּ מִנִּיהּ.

לשון הקודש

עָלִיו כְּמָה מִינִים רַעִים וְכְמָה בַּעֲלֵי דִינִים,
 וּפְחַד מְכַלְמִים וְלֹא יְכִיל לְעַמֵּד עֲלֵיהֶם.
 שְׁלֹמָה יָדַע חֲכַמָּה עֲלִיוּנָה, וְשֵׁם לוֹ
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲטַרַת מַלְכוּת, וְכֹל
 הָעוֹלָם הִנָּה פּוֹחַד מִמֶּנּוּ. בִּיּוֹן שְׁחַטָּא,
 הַמְּשִׁיךְ עָלָיו כְּמָה מִינִים רַעִים וְכְמָה
 בַּעֲלֵי דִינִים, וּפְחַד מְכַלְמִים, וְאֵו יְכִילוּ לְהַרַע
 לוֹ. וּמָה שְׁהִיָּה בְּיָדוֹ לְקַחוּ מִמֶּנּוּ.

הַיּוֹם הַבֶּּא וְגו', וְהָרִי נֶאֱמַר. הַחֶרֶב - זוֹ
 חֶרֶב לְה', כְּמוֹ שְׁנֵאֱמַר (ישעיה לד) חֶרֶב לְה'
 מְלֵאָה דָּם וְגו'.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לְהֵט חֶרֶב - וְאַפְלוּ
 כָּל אֹתָם הַמְּמַנִּים שְׁלֹמְטָה שְׁמֵתְחַפְּכִים
 מִדְּמוּת לְדְמוּת, כְּלָם מְמַנִּים עַל הָעוֹלָם
 לְהַרַע וּלְהַסְטוֹת אֵת רַשְׁעֵי הָעוֹלָם
 שְׁעוֹבְרִים עַל מִצְוֹת רַבּוֹנָם.

בַּא רְאָה, בִּיּוֹן שְׁאָדָם חֲטָא, הַמְּשִׁיךְ

וְעַל דָּא בְּמַה דְּאָזִיל בַּר נֶשׁ וּבְהִתְּוּא אֲרִתָּא
 דְּאֵתְרֵבֶק בֵּיהּ, הָכִי מְשִׁיךְ עֲלֵיהּ חֵילָא מְמַנָּא
 דְּאָזִיל לְקַבְּלֵיהּ. כֶּךָ אָדָם הָוּה מְשִׁיךְ עֲלֵיהּ חֵילָא
 אַחֲרָא מְסָאב. דְּסָאִיב לִיהּ וּלְכָל בְּנֵי עֲלָמָא.

תָּא חֲזִי, כֶּד חָב אָדָם מְשִׁיךְ עֲלֵיהּ חֵילָא מְסָאבָא
 וְסָאִיב לִיהּ וּלְכָל בְּנֵי עֲלָמָא. וְהָאִי הוּא חֲזִיָּא
 בִּישָׂא דְאִיהוּ מְסָאב וְסָאִיב עֲלָמָא. דְּתַנִּינֵן כֶּד אֲפִיק
 נְשַׁמְתִּין מִבְּנֵי נְשָׂא, אֲשֶׁתְּאֵר מֵינְה גּוּפָא מְסָאב וְסָאִיב
 בִּיתָא. וְסָאִיב לְכָל אַנּוּן דְּמִקְרַבִּין בֵּיהּ. הָדָא הוּא
 דְּכִתְיב, (במדבר יט) הַנוֹגֵעַ בְּמַת וְגו'. וְעַל דָּא כִּינּוּן דְּאִיהוּ
 נְטִיל נְשַׁמְתָּא וְסָאִיב גּוּפָא כִּדִּין אֲתִיְהִיב רִשׁוֹ לְכָל
 אַנּוּן סְטָרֵי מְסָאבָן לְשָׂרְיָא עֲלוּי. דְּהָא הָהוּא גּוּפָא
 אֲסִתָּאב מְסָטְרָא דְּהָהוּא חֲזִיָּא בִּישָׂא דְּשָׂרְיָא עֲלוּי.
 וְעַל דָּא בְּכָל אֲתֵר דְּהָהוּא חֲזִיָּא בִּישָׂא שְׂאֵרֵי מְסָאב
 לִיהּ וְאֲסִתָּאב.

לשון הקודש

העולם. ששנינו, בשמוציא נשמות מבני
 האדם, נשאר ממנו גוף טמא, ומטמא
 את הבית ומטמא את כל אלה
 שמתקרבים אליו. זהו שכתוב (במדבר יט)
 הנגע במת וגו'. ועל זה, כיון שהוא נוטל
 נשמה ומטמא את הגוף, או נתנה רשות
 לכל אותם צדדים טמאים לשרות עליו,
 שהרי אותו הגוף נטמא מן הצד של

ועל זה, במה שהולך בן אדם ובאותה
 הדרך שנדבק בה, כך מושך עליו כח
 ממנה שהולך כנגדו. כך אדם היה מושך
 עליו כח טמא אחר שטמא אותו ואת כל
 בני העולם.

כא ראה, פשטא אדם, משיך עליו כח
 טמאה וטמא אותו ואת כל בני העולם,
 וזהו נחש הרע שהוא טמא ומטמא את

וְתָא חַוִּי, כָּל בְּנֵי עֲלָמָא בְּשַׁעְתָּא דְּנִימֵי עַל
 עַרְסִיחוּ בְּלִילְיָא, וְלִילְיָא פְּרִישׁ גְּדַפְחָא עַל
 כָּל בְּנֵי עֲלָמָא טַעְמֵי טַעְמָא דְּמוֹתָא. וּמְגוּ דְּטַעְמֵי
 טַעְמָא דְּמוֹתָא הָאֵי רוּחָא מְסַאֲבָא שְׂטִיָּא עַל עֲלָמָא
 וּסְאִיב (על) עֲלָמָא (ד"א ל"ג בְּגוּ קַפְטָרָא דִּילִיָּה) וְשִׂרְיָא עַל יְדוּי
 דְּבַר נָשׁ וְאַסְתָּאב.

וְכַד אֲתַעַר וְאַתְחַדַּר לִיָּה נְשַׁמְתִּיָּה, בְּכָל מַה דִּיקְרַב
 בִּידוּי כְּלָהוּ מְסַאֲבֵי, בְּגִין דְּשִׂרְיָא עַלִּיָּהוּ רוּחַ
 מְסַאֲבָא. וְעַל דָּא לָא יִסַּב בַּר נָשׁ מְנוּי לְאַלְבָּשָׁא
 מְמַאן דְּלָא נָטִיל יְדוּי. דְּהָא אֲמַשִּׁיךְ עַלִּיָּה תְּהוּא רוּחַ
 מְסַאֲבָא וְאַסְתָּאב. וְאִית לִיָּה רְשׁוֹ לְהָאֵי רוּחַ מְסַאֲבָא
 לְשִׂרְיָא בְּכָל אֲתַר דְּאַשְׁתַּכַּח רְשִׁימוֹ מְסַטְרִיָּה.

וְעַל דָּא לָא יִטּוּל יְדוּי בַּר נָשׁ מְמַאן דְּלָא נָטִיל
 יְדוּי בְּגִין דְּאַמְשִׁיךְ עַלִּיָּה תְּהוּא רוּחַ מְסַאֲבָא

לשון הקודש

ושורה על ידי האיש ונטמא.
 ובשמת עזרר ונשמתו חונרת אליו,
 בכל מה שיקרב בידו - הכל נטמא, כי
 שורה עליהם רוח טמאה. ועל זה לא יקה
 אדם בגדיו ללבוש ממי שלא נטל ידיו,
 שהרי המשיך עליו אותו רוח טמאה
 ונטמא. ויש רשות לרוח הטמאה הזו
 לשרות בכל מקום שנמצא רשם מצדו.
 ולכן לא יטל אדם ידיו ממי שלא נטל

אותו הנחש הרע ששורה עליו. ועל זה,
 בכל מקום שאותו נחש הרע שורה,
 מטמא אותו ונטמא.

ובא וראה, כל בני העולם בשעה
 שישנים על מטותיהם בלילה, והלילה
 פורש בגפיו על כל בני העולם, טועמים
 טעם המות. ומתוך שטועמים טעם מות,
 רוח הטמאה הזו שטה על העולם
 ונטמאת ואתו העולם וד"א בתוך האהל שלון,